

наоколо сто крачки предъ насъ единъ мършавъ вълкъ, подпрѣлъ се на двата задни крака. Когато вълкътъ ни забеляза, види се, той се уплаши отъ нашата група и побѣгна къмъ гората. Ние се спуснахме подиръ него и бѣгахме като разпиляни топки. Бѣгането бѣше доста бързо, но и вълкътъ бѣгаше по-бързо отъ насъ и успѣ да се скрие въ гората, преди да го настигнемъ. Ето, че и ние навлѣзохме въ гората. Диритѣ на дивото животно бѣхме изгубили, затова се упжтихме за колибата на горския пазачъ.

Гората бѣше напъплила, а жълтиятъ дрѣнъ бързаше да цѣвне преди другитѣ ранни дървета. Изподъ притиснатата шума страхливо или срамежливо бѣха подали главичка бѣлото кокиче и жълтиятъ минзухаръ. И единъ лѣхъ на новъ животъ изпълваше душата. И земята, и дърветата, и цѣлата природа се пробуждаше отъ зимния сънъ и бързо отваряше предъ насъ сънливи очи.

Така незабелязано, упоени отъ пролѣтния дѣхъ, ние стигнахме до кжщичката на пазача. Той почиваше на ниско дървено легло, наскоро повдигналъ се отъ продължително боледуване. Ние му набрахме сухи сжчки и повече дърва за печката.

Рано, преди свечеряване, ние се завърнахме отъ първия излетъ съ нови, прѣсни сили, що ранната пролѣтъ влѣ въ нашитѣ тѣла.

